

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”. GAL. 1:8.

No. 24. 15 Dec.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	3e Jaargang 1898.
---------------------------	---	------------------------------------

REDEVOERING, door Ouderling CHARLES W. PENROSE.

De volgende redevoering werd gehouden door Ouderling Charles W. Penrose in de Conferentie van den Salt-Lake Ring in den Tabernakel te Salt-Lake-City, Zondagnamiddag den 13den Maart 1898.

Er blijft maar weinig tijd over om te spreken, doch ik hoop onder denzelfden goeden Geest te spreken, die geheerscht heeft terwijl wij, geluisterd hebben naar de woorden van Ouderling Grant. Wij zijn allen verblijd hem te zien en zijne stem wederom in het openbaar te hooren en ik hoop, dat hij nog vele jaren gespaard mag blijven, om het Evangelie des koninkrijks te prediken en zijne getuigenis te geven van de waarheden, waarover hij dezen namiddag in het kort gesproken heeft.

Terwijl zij luisteren naar de getuigenissen gelijk die, welke wij gehoord hebben, zijn er waarschijnlijk personen die niet bekend zijn met hetgeen God op aarde gedaan heeft in de laatste dagen, en de redenen er voor en die vragen: „Wat noodigheid was er dat Johannes de Dooper zoude komen en de autoriteit herstellen die hij bezat? Waarom kwamen Petrus, Jakobus en Johannes tot de aarde en verordeneerden mannen tot de autoriteit welke zij hielden? En wat noodigheid was er om het Boek van Mormon in te voeren onder het volk van dit geslacht, ziende dat zij den Bijbel hebben? Er zijn zeer vele Christelijke predikanten, kerken schier ontelbaar en eene menigte goede menschen die gelooven in God den Vader en in Jezus Christus en die trachten een vroom en heilig leven te leiden. Wat noodigheid is er dan voor dit alles? Waarom zou er nieuwe openbaring zijn? Hebben wij niet voldoende aan de Schriften — het Oude en het Nieuwe Testament? En hebben wij niet alreede genoeg predikers en genoeg godsdienst?”

Deze zijn vragen die ontstaan in de gemoederen van het volk, wanneer zij de Heiligen der laatste Dagen hooren spreken over de herstelling van het Evangelie en over de autoriteit van het Heiligē Priesterschap. Laat ons deze vragen voor eenige oogenblikken overwegen. Het is volkomen waar, dat wij den Bijbel hebben. Wat is hij? Hij is eene verzameling van boeken, die gezegd worden door geïnspireerde mannen Gods geschreven te zijn. De oorspronkelijke manuscripten kunnen echter niet gevonden worden; en de boeken die wij hebben in de verzameling genaamd de Bijbel, verwijzen ons naar zeer veel andere dingen, die van God gegeven waren aan Profeten van ouds en die wij niet in dat boek beschreven vinden. Er zijn ook deelen daarvan die slechts geschiedkundig zijn. Toch wordt hij in het algemeen door het volk van wat „de Christelijke wereld” genoemd wordt, voor van God geïnspireerd gehouden, van Genesis tot Openbaring; dat elk woord daarvan het woord van God is en dat de menschen verplicht zijn er zich door te laten leiden. Wanneer wij rondom ons zien in de Christelijke wereld, vinden wij het volk, dat voorgeeft dit te gelooven, onder zichzelf verdeeld met betrekking tot de beteekenis van het boek. Zij zijn niet gekomen tot de eenheid van het geloof. Het boek brengt den mensch niet tot eene eenheid van begrip. Daarom hebben wij al deze verschillende godsdienstige sekten, elk een bewerende de rechte te zijn; misschien verklaren niet allen hunner dat de anderen verkeerd zijn, maar zij zijn niet logisch, tenzij zij dit doen, want waarheid is nooit tegen zichzelf verdeeld en de eene waarheid spreekt nooit de andere tegen. Maar wij hebben al deze verschillende godsdienstige genootschappen en wij hebben mannen in dezelve die predikers zijn. Wanneer wij hun vragen, waar zij de autoriteit verkregen hebben om te prediken en te bedienen (want zij bedienen verordeningen) in den naam van den Vader en van den Zoon en van den Heiligen Geest, zullen de meesten hunner naar het laatste hoofdstuk van Markus of het laatste hoofdstuk van Mattheüs wijzen, waar wij lezen dat Jezus onder-richtingen gaf aan elf mannen — Zijne Apostelen. Er waren twaalf geweest, maar een hunner was gevallen. Judas verried zijnen Meester en werd daarna niet meer onder de Apostelen geteld. Jezus ziede tot deze elf mannen, die Hij geroepen had, die Hij verordineerd had, op wie Hij dezelfde autoriteit had uitgestort als de Vader Hem gegeven had:

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.

„En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld”.

Deze opdracht, deze macht en deze autoriteit werd alleen aan deze elf mannen gegeven; en toch zullen predikanten van den tegenwoordigen tijd naar deze schriftuurplaats wijzen als de bron van hunne autoriteit om te bedienen in den naam van den Vader, en van den Zoon, en van den Heiligen Geest. Vooronderstel, dat

een man die nu dienst doet als een gezant van eene vreemde natie, wanneer hem aangaande zijne autoriteit gevraagd werd, zoude verwijzen naar een oude opdracht, die in het bezit was van een man die tweeduizend jaren geleden leefde; wat zoudt gij van hem denken? Wel, gij zoudt hem een geschikt onderwerp vinden voor eene waanzinnigheidscommissie. Of indien een man zoude trachten als vrederechter op te treden, met eene dergelijke volmacht, zoude hij zeer waarschijnlijk zijnen weg vinden in een krankzinnigengesticht. Maar wanneer gij in deze tijden predikers vraagt, waar zij hunne autoriteit verkrijgen om heilige dingen te bedienen, wijzen zij naar de Schriften. Sommigen echter zeggen, ik ben van God geroepen. Hoe? Wel, ik gevoelde geroepen in mijne ziel. Is dat de manier, waarop God mannen riep in vroegere tijden? Niet volgens den Bijbel, naar welken zij wijzen als het woord van God. Wanneer mannen van ouds geroepen werden om in den naam des Heeren te bedienen, werden zij geroepen door openbaring van God, hetzij rechtstreeks tot den persoon of door een persoon of personen die geautoriseerd waren om voor het Opperwezen te handelen. En de mannen, welke die autoriteit hielden, konden geen mannen roepen naar hunne eigene gedachten; zij moesten geleid en bestuurd worden door den Heiligen Geest of door de stem van God. Bijvoorbeeld, de verordineering van Saulus uit Tarsen, later Paulus de Apostel genaamd. Degenen van u, die bekend zijn met zijne geschiedenis in het Nieuwe Testament, weten dat hij zeer ijverig was in het vervolgen der Heiligen van die tijden. Op zijnen weg naar Damaskus om brieven te verkrijgen, waardoor hij in staat gesteld zoude zijn om het volk van God nog heviger te vervolgen, verscheen Jezus aan hem, (zij werden toen geen christenen genoemd, maar Heiligen, zij werden eerst christenen genoemd te Antiochië, bij wijze van bijnaam). Saulus was een oprecht man. Wat hij deed, werd met oprechtheid gedaan. Hij dacht Gode eenen dienst te doen, toen hij de Heiligen ging vervolgen. Doch Christus ontmoette hem op den weg. Zijn licht scheen van den hemel, en de heerlijkheid was zoo schitterend, dat Saul met blindheid geslagen werd. Jezus vroeg hem, waarom hij Hem vervolgde. Saul werd blind naar Damaskus gedragen. Hiervan een verslag gevende zegt Saul:

„En een zeker Ananias, een godvruchtig man naar de wet, goede getuigenis hebbende van alle de Joden die daar woonden,

„kwam tot mij, en bij mij staande zijde tot mij: Saul, broeder, wordt weder ziende. En terzelfder ure werd ik ziende op hem.

„En hij zeide: De God onzer vaderen heeft u te voren verordineerd om Zijnen wil te kennen, en den Rechtvaardige te zien, en de stem uit zijnen mond te hooren;

„want gij zult Hem getuige zijn bij alle menschen van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.

„En nu wat vertoefd gij? Sta op, en laat u doopen en uwe zonden afwasschen, aanroepende den naam des Heeren.” Hand 22:12-16.

Men zoude vooronderstellen, en in het bijzonder een heden-

daagsche Christen, dat Saul daar en toen geautorizeerd was om uit te gaan en dienst te doen in den naam des Heeren en deze getuigenis te geven. Hij had Christus gezien, hij had de stem uit Zijnen mond gehoord; een dienstknecht van God was tot hem gekomen en voorspelde wat hij doen zoude; hij was door een wonder genezen. Was hij dan niet bekwaam? Neen. Gij zult vinden, door het 13e hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen te lezen, dat eenigen tijd na dat dit alles voorbij was, toen zekere profeten en leeraars dienst deden voor den Heere, de Heilige Geest tot hen zeide:

„Zondert mij af beide Barnabas en Saulus tot het werk, waar-toe Ik hen geroepen heb.

„Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan”.

Zoo ontving de Apostel Paulus zijne autoriteit. Schrijvende aan de Hebreërs, zegt hij:

„En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs als Aäron”. (Heb. 5 : 4.)

Indien gij terug wilt gaan naar het Oude Testament, zult gij vinden dat Aäron van God geroepen was door Mozes.

Dat is Gods manier. De andere manier is de manier des menschen. Deze autoriteit kan niet ontvangen worden van den mensch. Zij moet van God komen.

„Alzoo heeft ook Christus zichzelf niet verheerlijkt, om Hoogepriester te worden, maar Die tot hem gesproken heeft: Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik u gegeneerd.

„Gelijk Hij ook in eene andere plaats zegt: Gij zijt priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek”. Verzen 5, 6.

Gelijk God Christus riep, zoo riep Christus Zijne Apostelen, en gaf hun gelijke autoriteit en macht, en zond hen uit. Maar dat geeft thans niemand autoriteit. Indien zij in het geheel komt, moet zij op dezelfde manier komen. Maar onze tegenwoordige predikanten vertellen ons, dat er geen openbaring van God geweest is sedert de dagen toen Johannes de Apostel op het eiland Patmos was en die openbaring ontving, welke geschreven en het laatst geplaatst is in het Nieuwe Testament. Het algemeene denkbeeld is dat de laatste verzen van het laatste hoofdstuk in het Boek der Openbaring van Johannes de laatste openbaring van God bevat. Een zeer groote fout! In de eerste plaats is het Boek van Openbaring niet in chrologische orde geplaatst. Johannes de Apostel schreef zijn evangelie nadat dit boek geschreven was, en daarna schreef hij zijne zendbrieven. Doch dat ter zijde latende, wat zegt de Openbaring?

„Want ik betuig aan een iegelijk die de woorden der Profetie dezes boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen die in dit boek geschreven zijn;

„En indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer Profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is”.

Welk boek? Wel, dit boek, deze openbaring die Johannes kreeg op het eiland Patmos, welke hij geboden was te schrijven. Dit spreekt niet van den Bijbel. Er bestond toen zulk een boek niet. Het is honderde jaren later verzameld. Zegt het daar, dat God geen openbaring meer zoude geven? Zekerlijk niet. Het zegt slechts, dat de mensch niet zal bijvoegen tot hetgeen God geeft. Niemand heeft het recht om aan het woord van God toe te voegen. Neemt dat het recht van God weg om tot Zijn eigen woord bij te voegen of meer openbaring te geven, wanneer het Hem goed dunkt? Zal dat het Opperwezen in bedwang houden? Zal dat den mond van den Almachtige dicht doen, om niet meer tot de kinderen der menschen te spreken? Ons wordt geleerd, dat God een onveranderlijk wezen is. Wel heeft God van den beginne, wanneer de noodzakelijkheid bestond en wanneer het volk bereid was voor Zijn woord, Profeten en heilige mannen verwekt, en hen geïnspireerd door de macht van den Heiligen Geest om te spreken en te schrijven, en dat was Zijn woord. En Hij is niet veranderd. Hij is dezelfde gisteren, heden en voor eeuwig. Maar gedurende dien langen nacht van duisternis, die geweest is sedert het goddelooze volk van deze aarde de heerlijke lichten heeft uitgedaan, welke God in hun midden gezet had om hun verstand te verlichten — gedurende dien langen nacht van duisternis heeft het volk niet in openbaring van God geloofd. Hunne leeraars en predikers hebben hun geleerd, dat openbaring heeft opgehouden. Om hunne woorden te gebruiken. „De vreeselijke stem van profetie is voor eeuwig gesloten”. Daarom heeft het volk er niet naar uitgezien; en volgens hun geloof is het met hen gegaan. Zij hadden geen geloof, dat God wederom engelen zoude zenden. Zij hadden geen geloof, dat God wederom van den hemel zoude spreken. Zij hadden geen geloof, dat Christus zich in persoon zoude toonen. Maar zij zijn geleid geworden door de leerlingen en geboden van menschen. Niettemin gedurende dien langen nacht van duisternis, zijn er eenige sterren geweest die een weinig licht gegeven hebben; en de maan is er geweest, die licht weerkaatst heeft; maar niet het oorspronkelijke zonnelicht — dat van de zon der gerechtigheid komt. „Duisternis heeft de aarde bedekt, en donkerheid de volken”. Er zijn zeer vele goede menschen geweest, zeer vele goede predikers en onderwijzers, vele groote hervormers. Zij hebben hun best gedaan. Zij hebben getracht het verstand der menschen te verlichten. Maar er zijn onder hen allen zoo velen geweest, die voor loon gepredikt en voor geld godsdienst geleerd hebben, en een koopmanschap gemaakt hebben van de zielen der menschen, dat de duisternis vermeerderd en aangegroeid is over de zielen van het menschedom.

Nu in deze laatste dagen, waarvan al de Profeten en Apostelen, van welke wij in den Bijbel lezen, gesproken hebben — in deze laatste dagen van goddeloosheid, van moeite, van oordeelen, van oneenigheden, van oorlogen, een tijd zooals er nooit een bekend geweest is van den beginne, heeft God de Eeuwige Vader,

die in verledene tijden door de Profeten sprak, en in latere tijden door Zijnen Zoon Jezus Christus, heeft wederom van de hemelen gesproken, en heeft wederom Zijne kerk op de aarde opgericht — dezelfde Kerk die Christus oprichtte; dat is, in denzelfden vorm, met dezelfde macht en autoriteit, met hetzelfde Evangelie, met dezelfde gave en zegeningen, met hetzelfde heilige Apostelschap. En opdat het volkomen hersteld zoude worden, moesten deze personen verschijnen: Johannes de Dooper kwam en verordineerde Joseph en Oliver, zooals wij dezen namiddag gehoord hebben, tot het lagere Priesterschap — het Priestersehap door hetwelk Johannes de autoriteit had om te doopen voor de vergeving van zonden. Hij kon zijne handen niet op het volk leggen, zoodat zij den Heiligen Geest mochten ontvangen, maar hij beloofde hun, dat iemand onder hen zoude komen, machtiger dan hij, wien hij niet waardig was den riem zijner schoenen te ontbinden, en Hij zoude hen doopen met den Heiligen Geest en met vuur. Jezus Christus, nadat Hij gedoopt was, leerde Zijnen Apostelen dat de tijd zoude komen, wanneer deze Geest op hen uitgestort zoude worden. Jezus werd gedoopt in de rivier de Jordaan; Hij werd niet met water besprenkeld, of het teeken van het kruis werd niet op Hem gemaakt, maar Hij ging in de rivier, en Johannes doopte Hem daar. Hij „is terstond opgeklommen uit het water”, en de Geest van God daalde op Hem in den vorm van eene duif, en de Vader zeide „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in den welken Ik Mijn welbehagen heb”, Matt. 3 : 16, 17. Daarna begon Hij met Zijne bediening. Hij riep de Apostelen, gaf hun autoriteit en onderwees hen, wat zij zouden leeren. Zij moesten niet uitgaan en leeren door de verleidelijke woorden van 's menschen wijsheid, maar door de werking en macht van den Heiligen Geest. „Blijft gij in de stad Jeruzalem”, zeide Hij, „totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte”, en zij vertoefden daar, totdat de Heilige Geest op hen kwam op den dag van het Pinksterfeest.

Deze Apostelen hadden de autoriteit en macht van Jezus Christus, gelijk Hij van Zijnen Vader verkregen had. Zoo in de laatste dagen, toen het Evangelie hersteld en de Kerk van Christus wederom opgericht werd, kwamen Petrus, Jakobus en Johannes, aan wie Jezus de sleutelen van het koninkrijk gegeven had, en legden hunne handen op Joseph en Oliver, en verordineerden hen tot het Apostelschap. Aldus is het Apostelschap hersteld geworden — niet alleen in naam, maar in macht en autoriteit. Dezelfde macht, dezelfde Geest, hetzelfde licht, dezelfde gave van openbaring van God, zijn nu hier gelijk zij toen waren. Het is de Kerk van Christus, die wederom opgericht is. Het is de alleen ware en levende Kerk op de oppervlakte der aarde, waarin God welbehagen heeft, zoo zegt Hij, sprekende over de Kerk als een geheel en niet van enkele personen.

Wel, wat aangaande al deze talrijke Christelijke sekten, en al de goede menschen, die er toe behoord hebben? Zijn zij verloren? In het geheel niet. Zij dwaalden in duisternis en abus.

Wij mogen de vraag stellen, wat is er geworden van al de heidenen, die gestorven zijn en nooit den naam van Jezus gehoord hebben? Wij leeren in de Schriften, dat er onder den hemel geen andere naam gegeven is, waardoor de mensch kan zalig worden dan de naam van Christus Jezus. Wat is er dan van hen allen geworden? Sommige van de antwoorden der hedendaagsche predikanten, op deze vraag, zijn bijna te verschrikkelijk om te herhalen. Ik las onlangs de geloofsbelijdenis van eene der kerken, waarin verklaard werd, dat er nergens in de Schriften een waarborg was, dat een van deze heidenen zalig konde worden, omdat zij nimmer den naam van Jezus gehoord hadden.

God heeft in deze dagen Zijn plan van zaligheid geopenbaard, en er is maar één, omdat Hij één is. Het schijnt mij bijna een zelfbewijzend voorstel te zijn, dat God, de Eeuwige Vader, de Schepper van het heelal, die één is, maar éenen godsdienst heeft. Is het begrijpelijk dat dit Groote Wezen een half dozijn of drie of vier honderd verschillende godsdiensten zoude openbaren, om het menschedom te verwarren en te verdeelen en hun verstand te verwarren en te verdeelen en hun verstand te verduisteren? Hij is een God van waarheid. Zijne wegen zijn de wegen van waarheid, en zij zijn eeuwiglijk dezelfde. „Ik ben de Heere. Ik verander niet” is Zijn eigen woord. Daar is maar één ware godsdienst. „De poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt”, zeide Jezus, de Zoon van God, de Groote Leeraar, „en weinigen zijn er, die denzelven vinden; want wijd is de poort en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan”. Er kan niet meer dan één ware godsdienst zijn; dat is 's Heeren godsdienst. De mensch heeft geen recht om godsdiensten uit te vinden; en indien zij dit doen, zijn zij nog maar godsdiensten van menschen. Jezus kwam om Gods waarheid te leeren. Hij zeide: „Ik doe van Mij zelve niets; maar deze dingen spreek Ik gelijk Mijn Vader Mij geleerd heeft”. „Mijne leer is Mijne niet, maar Desgenen, die Mij gezonden heeft. Zoo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mij zelve spreek”. Hij gaf een zeer eenvoudigen regel aan Nicodemus, die tot Hem kwam bij nacht, zooals wij lezen in het derde hoofdstuk van Johannes, het 5e vers. Hij zeide: „Voorwaar zeg Ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien”. Nicodemus kon dit niet verstaan, daarom legde Hij het verder uit: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan”. (Joh. 3 : 3, 5.) Hier is een duidelijke regel, van den Zaligmaker. Hier is de nauwe weg. Hij was de weg, de waarheid en het leven. Hij zette het voorbeeld. Hij ging in de rivier de Jordaan en een man die een Profeet van God was, en dien God verordeneerd en aangesteld had, doopte Hem. Hij werd geboren uit water. Hij kwam uit het watergraf te voorschijn, en Hij werd uit den Geest geboren. Hier is het voorbeeld!

De Heere heeft de autoriteit hersteld om deze dingen te bedienen. Mannen, die nu op de aarde leven, hebben het recht om te doopen in den naam van den Vader, en van den Zoon, en van den Heiligen Geest, omdat die autoriteit van uit den hemel naar beneden is gezonden. Mannen zijn geroepen geworden, aangesteld en verordineerd door die autoriteit; en wat zij op aarde ontbinden is ontbonden in den hemel. Wanneer zij een man doopen in den naam van den Vader, en van den Zoon, en van den Heiligen Geest, voor de vergeving van zonden, zijn zijne zonden vergeven, door het bloed van Christus, dat vergoten werd voor de vergeving van zonden aan allen, die Hem willen gehoorzamen. En wanneer menschen gedoopt worden door die autoriteit, zijn hunne zonden vergeven. Dan hebben deze mannen autoriteit om hunne handen op den gedoopten geloover te leggen, en hem de gaven des Heiligen Geestes te geven; en de Heilige Geest komt op dien persoon, hij is er in gedoopt, en hij wordt geboren uit water en uit Geest, en hij kan het koninkrijk Gods beërven. Dat is de manier van Christus. Neemt het Nieuwe Testament op en leest het geheel door, en gij zult vinden, dat het de leer was van al de Apostelen, toen zij uit gingen in den naam des Heeren en door de autoriteit welke zij bezaten. Dat was het ware Evangelie, of liever gezegd het begin van het Evangelie van Christus. De Kerk werd georganiseerd met Apostelen, profeten, evangelisten, herders en leeraars, en al de ambten, waarvoor wij dezen namiddag onze handen naar den hemel hebben opgehouden om hen te ondersteunen — niet door hun geld te geven, niet door het betalen van loon, maar om hen te ondersteunen met ons geloof en gebeden en door onze gehoorzaamheid aan hunne leeringen. Wij hebben ons dezen namiddag verbonden, dat te doen. De macht en autoriteit van dit Priesterschap is hier, gelijk Broeder Grant betuigd heeft. Ik geef ook mijne getuigenis dat Jezus de Christus is, en dat Hij geopenbaard is in deze laatste dagen. Dit is Zijne Kerk: want Hij heeft ze opgericht. Hij is haar Levend Hoofd. Het is Zijn woord, dat tot de Kerk komt door de instrumenten welke Hij aangesteld heeft. Daarom is dit Zijne Kerk; en zij is op de rechte wijze benaamd, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, omdat wij leven in de laatste dagen.

Maar wat aangaande al deze andere kerken? De tijd zal komen wanneer alle personen, of zij aan eene kerk behooren of niet, of zij in een Christelijk land leven of niet, dit ééne Evangelie zullen hooren. Ik weet dat hedendaagsche leeringen beweren dat wanneer iemand sterft, dit het einde is van zijn kansen. Het is eene zeer ongerijmde leer en zij is tegen de Schriften, indien wij door deze geleid moeten worden.

(*Vervolg op pag. 381.*)

De Siter.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Afscheidsgroet.

In een brief, dien wij onlangs van het Eerste Presidentschap ontvangen hebben, werd ons verlof gegeven om naar ons tehuis in Zion terug te keeren. Wij verheugen ons in dit voorrecht en wij zullen heden afreizen. Toen wij hier in Juli 1896 aankwamen, werden wij op de hartelijkste manier ontvangen door President H. Lund en zijne medearbeiders in het kantoor te Liverpool. Wij zijn hem veel dank verschuldigd voor zijne goede raadgevingen en leeringen, welke hij ons gedurende den korten tijd dat hij bij ons gebleven is, gegeven heeft.

Alhoewel wij vreemdelingen waren, ontdekten wij toch spoedig, dat wij vele warme vrienden onder de Heiligen der laatste Dagen hadden, en zij ontvingen ons overal met blijdschap en deden ons hunne gulle gastvrijheid ten deel worden. Gedurende ons verblijf is deze goedwilligheid voortdurend getoond geworden en wij wenschen daarvoor onze erkentelijkheid hier uit te drukken, en wij betuigen onzen innigen en diepgevoelden dank voor alles wat zij gedaan hebben.

Nu wij afscheid nemen, vermanen wij onze broederen en zusters getrouw te blijven aan het verbond, hetwelk zij met den Heer gemaakt hebben, en te trachten in overeenstemming met het Evangelie te leven, want door dat te doen, zullen zij eene kroon van eeuwige heerlijkheid voor zichzelf winnen en door hunne goede voorbeelden, middelen zijn waardoor anderen de Waarheid zullen aannemen.

Wij hebben veel vreugde genoten in onzen omgang met de Ouderlingen en Zusters, die gedurende ons Presidentschap als Zendingen gewerkt hebben. Door hunne getrouwe pogingen en den zegen Gods hebben vele duizenden menschen de waarschuwendende stem gehoord; het geschreven woord is veel verbreid geworden, vele huizen zijn bezocht geworden en niet weinige zielen zijn tot de gemeente van Christus toegevoegd.

Gedurende dit jaar zijn vijf zusters van Zion uitgezonden, om als Zendingen in de Britsche Zending te werken. Wij hebben met veel voldoening gezien, hoe veel goed door haar gedaan wordt, en wij gevoelen verzekerd, dat haar getrouwe arbeid grootelijks zal medehelpen, om des Heeren doeleinden in deze Zending ten uitvoer te brengen. Onze vrouwelijke Zendingen hebben een onbegrensd geloof getoond in het volbrengen van hare Zendingsplichten. De geest waardoor zij aangedreven werden en de aan-

dacht, welke zij overal verkregen hebben, toonen de wijsheid aan, die haar op Zending geroepen heeft.

De Ouderlingen die in het kantoor van de *Millennial Star* gewerkt hebben, beiden in het departement van de administratie en in dat der redactie, hebben ons grooten bijstand verleend en ons met veel gewilligheid geholpen, en het is ons een genoeg en onze innige waardeering van hunnen getrouwen arbeid uit te drukken.

Ouderling Platte D. Lyman, met Ouderlingen James L. Mc Murrin en Henry W. Naisbitt als zijne Raadgevers, zijn aangesteld door het Eerste Presidentschap, om onze opvolgers te zijn in het Presidentschap van de Europeesche Zending. Al deze broederen hebben vroeger getrouwe Zendingen in dit land (Engeland) vervuld, en wij gevoelen zeker, dat hun werk hoogst gezegend zal zijn. Wij vragen de Zendelingen en de Heiligen, hen met hun geloof en gebeden te ondersteunen en met hen mede te werken in de belangen van het Koninkrijk Gods in deze Zending.

Met de bede tot onzen Hemelschen Vader, dat Hij u allen overvloediglijk zegene, en u van harte „Vaartwel” toeroepend, verblijven wij,

Uwe broederen en mede-dienstknachten,

(geteekend) RULON S. WELLS,

JOSEPH W. Mc MURRIN.

(*Millennial Star* van 8 December 1898).

Rotterdamsche Conferentie.

De half-jaarlijksche Conferentie van de Rotterdamsche Afdeeling der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 11 December 1898.

President A. L. Farrell, de Conferentie-President P. Roelofs en al de reizende Zendelingen der Rotterdamsche Afdeeling, met F. W. Thatcher en A. Petterson van de Amsterdamsche, J. Weston, A. W. C. Lau-Keilholz en Echtgenoot van de Arnheemsche en S. Springer van de Groningsche Conferentie waren tegenwoordig.

De eerste vergadering werd gehouden in het gewone lokaal Linker Rottekade 73 en werd om 10 uur geopend. De Zendelingen A. W. C. Lau-Keilholz en K. Jongasma bedienden het Heilig Avondmaal, nadat eerstgenoemde eenige woorden gesproken had over deze verordening. President P. Roelofs sprak toen tot de vergaderden en wees de noodzakelijkheid aan van in het bezit te zijn van den Heiligen Geest om onze zaligheid te kunnen uitwerken en besprak de beginselen die gehoorzaamd moeten worden als eene voorbereiding tot het verkrijgen van dien Geest. Hij stelde daarna de algemeene autoriteiten der Kerk en het Presidentschap der Europeesche Zending aan de menigte voor, alsook A. L. Farrell, als President der Nederlandsche en Belgische Zending, P. Roelofs als President van de Rotterdamsche Conferentie en H. B. Denkers, B. G. Thatcher, A. Van Dam, J. Draaijer Jr., A. Nibley en J. K. Meibos als reizende Zendelingen in het Rotterdamsch

District; als vrouwelijke zendelingen: Luna Farrell en Florence B. Thatcher; als reizende zendelingen in het district Dordrecht van de Rotterdamsche Conferentie: H. Van Braak en K. Jongsma. Tevens werd het Presidentschap der vertakking Rotterdam en de lokale ambtenaren en priesterschap aan de gemeente voorgesteld; allen werden in hunne roepingen erkend. Ouderling H. Van Braak besprak verder de persoonlijkheid van God en wees op de zaligheid die eene kennis van God opleverde.

De avondvergadering had plaats ten 6 uur, in de zaal „Caledonia”, 41, Haringvliet N. Z. Ouderling A. Van Dam sprak over de grondbeginselen van het Evangelie, na een gedeelte te hebben voorgelezen uit I Cor. I. Br. Roelofs leest daarop het volgende statistiek verslag dezer Afdeeling voor en van de werkzaamheden die in de laatste vijf maanden verricht zijn: Aantal districten, 2; Zendelingen: Zeventigers van Zion, 8; vrouwelijke Zendelingen van Zion, 2; Ouderlingen, 2; Lokale Priesterschap, Ouderlingen, 5; Priesters, 9; Leeraars, 15; Diakenen, 8; leden 256; totaal ambtenaren en leden, 298; kinderen onder acht jaren oud, 131; totaal aantal zielen, (uitgezonderd de Zendelingen), 424; Tractaten verspreid, 4198; boeken verspreid, 97; huizen van vreemdelingen bezocht met het eerste traktaatje, 2999; huizen bezocht per uitnodiging, 154; Evangelie gesprekken, 1151; vergaderingen gehouden, 231; Zondagsscholen gehouden, 68; Bijbel- of Theologische klassen gehouden, 33; gedoopt, 27; kinderen ingezegend, 13; verordineerd tot het priesterschap, 7; vertrokken naar Zion, 2; gestorven, 3; ontvangen van andere Conferentiën, 19; afgesneden, 3; verhuisd naar andere afdeelingen, 2. Zuster B. G. Thatcher gaf daarna getuigenis dat de engel, dien Johannes zag op het eiland van Patmos, gekomen was, dat het Evangelie hersteld was tot de aarde en er geen slavernij bestond onder de Mormoonsche vrouwen in Utah, maar liefde onder elkander en bovenal voor God. Zuster Lau-Keilholz gaf ingelijks getuigenis dat dit Gods werk is en dat zij volgens de woorden van Jezus, gedurende haar verblijf in Utah, broeders, en zusters gevonden heeft onder de Heiligen der laatste Dagen. Br. A. Petterson spreekt daarna met overtuiging over het heilige werk van God, waarop Pres. Farrell aantoot, dat wij overal tegengesproken worden, dat er geen verontschuldiging is vóór God in den dag des oordeels, dat Jezus de ware Messias was; met goede raadgevingen en het verkondigen van groote waarheden werd deze Conferentie andermaal gesloten.

De Geest des Heeren, was den geheelen dag ruimschoots in in ons midden en het genot werd verhoogd door prachtig gezongen quartets van Ouderlingen A. L. Farrell, P. Roelofs, B. G. Thatcher en J. K. Meibos. Zonder twijfel zal deze dag nog lang als een ware feestdag in herinnering blijven.

Den volgenden dag werd de priestervergadering voor de Zendelingen gehouden, waar de noodige inlichtingen verstrekt werden voor den snelsten vooruitgang van het werk des Heeren.

HERMAN B. DENKERS, *Secr.*

Het Eerste Gebod.

Het gebod, „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde,” werd onmiddellijk na de schepping aan den mensch gegeven; niet alleen aan den mensch, maar aan elke levende creatuur. Daar dit het eerste gebod was, moet het zekerlijk van groot gewicht geweest zijn in het plan van den Schepper.

Het blijkt uit het in de Heilige Schrift gegeven verslag, dat in de vroegere eeuwen der wereld het menschedom het gewicht van dit gebod ten volle begreep, daar het eene schande was voor de vrouw om kinderloos te zijn. Sara gevoelde dit zoo scherp, dat zij hare eigene gevoelens in die mate kon opofferen, dat zij Hagar aan Abraham tot vrouw gaf, opdat zij wellicht op die manier kinderen zou verkrijgen.

Toen de engel des Heeren Hagar in de wildernis ontmoette en haar gebod terug te keeren en zich aan hare meesteres te onderwerpen, maakte hij haar de volgende belofte om haar te vertroosten in de ellende van haar gemoed: „Ik zal uw zaad grootelijks vermenigvuldigen, zoodat het vanwege de menigte niet zal geteld worden.” Gen. 16 : 10.

Het schijnt dat toen de Heere Abraham in het bijzonder wenschte te zegenen, Hij hem eene talrijke nakomelingschap beloofde; en wij vinden het beschreven dat, vanwege dat hij deze zegeningen waardig was, de Heere zich niet kon onthouden van hem in kennis te stellen met Zijn voornemen om de „steden der woestijn” te vernietigen. „En de Heere zeide: Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe? Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden? Gen. 18 : 17, 18.

De zegeningen die gegeven werden op de hoofden van de andere patriachen, waren van denzelfden aard. Deze begeerte voor nakomelingschap bleef gedurende den loop der eeuwen onder de kinderen van Israël bestaan; een bewijs daarvan is het verdriet van Hanna wegens hare onvruchtbaarheid, en hare vreugde met het vooruitzicht om moeder te worden, zooals beschreven in het eerste boek van Samuël. Wij vinden het volgende in den 127sten Psalm. „Ziet de kinderen zijn een erfdeel des Heeren; des buiks vrucht is eene belooning. Gelijk de pijlen zijn in de hand eens helds, zoodanig zijn de zonen der jeugd. Welgelukkig is de man, die zijnen pijlkoker met dezelve gevuld heeft”. „Uwe huisvrouw zal wezen als een vruchtbare wijnstok aan de zijden van uw huis; uwe kinderen als olijfplanten rondom uwe tafel. Ziet, alzoo zal zekerlijk die man gezegend worden, die den Heerè vreest”.

Het werd aan de verlichte zonen van de negentiende eeuw overgelaten om uit te vinden dat de Heere eene fout gemaakt had in het geven van dat gebod; zelfs verdedigen sommige Christelijke predikanten de beperking van nakomelingen tot één of twee, opdat de menschen den huwelijksstaat mogen intreden zonder de plichten en zorgen van het opbrengen van groote familiën op zich

te nemen. En van degenen die niet openlijk of op een andere manier zulke maatregelen goedkeuren, hebben inderdaad weinigen den moed om hunne stemmen op te heffen in veroordeeling van de onnatuurlijke en onwettige beoefeningen van hunne rijke en machtige vergaderingen, die de medewerking van het huwelijk in het plan van den Schepper verhinderen.

O, hoe verschillend is deze geest van dien van den Zaligmaker, toen Hij de discipelen bestrafte in de volgende schoone woorden: „Laat af van de kinderkens, en verhindert hen niet tot mij te komen: want derzulken is het koninkrijk der hemelen”. Matt. 19: 14.

Van alle levende creaturen is het alleen den mensch die het bevel weigert te gehoorzamen om „vruchtbaar te zijn en te vermenigvuldigen”; want gelijk met al de wetten van God, hetzij uitgedrukt door de natuur of door openbaring, zijn er straffen die volgen, welke verre al het gemak te boven gaan, dat kan gevonden worden in de overtreding. Wie kan, na de overtreding van die wet, zonder eenen blos van schaamte en eenen trekking van het geweten het volgende lezen van Hem, die sprak zooals nooit een mensch sprak: „En zoo wie zoodanig een kindeken ontvangt in Mijnen naam, die ontvangt Mij. Maar zoo wie één van deze kleinen, die in mij gelooven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijnen hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee.” Matt. 18: 5, 6.

Zonder moeder te zijn, kan er geen ware vrouw zijn, want kinderen zijn gelijk teedere koorden die rondom de harten van elke ouder omslingeren en hen te zamen binden met eene macht, die sterker is dan de dood en zoo duurzaam als de eeuwigheid.

A. W. — *Mill. Star.*

REDEVOERING.

(*Vervolg van pag. 376.*)

„De teedere liefde van God is over al Zijne werken.” Wanneer menschen uit het lichaam heengaan, hebben zij juist zooveel macht om te gelooven, zich te bekeeren, zich te beteren, volgens de sfeer in welke zij zich bewegen, als zij in het lichaam hebben. Zij zijn verstandige, verantwoordelijke wezens juist zoowel buiten het lichaam als in het lichaam. Gelijk Christus ging prediken tot de geesten in de gevangenis, die ongehoorzaam waren in de dagen van Noach, zooals beschreven door den Apostel Petrus in het 3de hoofdstuk van zijnen eersten brief vers 18—20, zoo zal ter rechter tijd des Heeren een ieder, die den adem des levens geademd heeft en uit het lichaam is heengegaan in de geestenwereld, eene gelegenheid hebben om Gods waarheid te ontvangen en Gods religie aan te nemen. Maar zij moeten allen tot de waarheid komen, tot het leven en het licht. Degenen, die dingen gedaan hebben welke slagen waard zijn,

zullen geslagen worden, sommigen, met weinige slagen, anderen met vele, sommigen zullen „den laatsten penning” hebben te betalen voor hunne slechtheid, goddeloosheid en gruwelen. De eeuwige rechtvaardigheid zal zekerlijk het hare eischen. Maar genade zal intreden wanneer de rechtvaardigheid bevredigd is; en de tijd zal komen, wanneer iedere knie zal buigen en elke tong belijden dat Jezus de Christus is, tot de heerlijkheid van God den Vader. Christus zal de overwinning behalen, Satan zal overwonnen worden, het kwaad zal verwijderd worden en deze aarde, welke God geschapen heeft voor Zijne kinderen, zal gereinigd en heerlijk gemaakt worden, gelijk eene zee van glas vermengd met vuur, zooals Johannes zag in de Openbaring. Christus zal allen uit het graf brengen. De zee zal de dooden geven die in haar zijn; de dood en de hel zullen de dooden opgeven die in hen zijn en allen zullen geoordeeld worden volgens hunne werken. De eeuwige rechtvaardigheid zal aanwijzen waar en welke plaats zij zullen hebben in de „vele woningen” die God bereid heeft voor Zijne kinderen. Hij heeft eene plaats voor alle dingen en Hij zal alle dingen in hunne plaats brengen.

Dit, in zeer korte trekken, is iets in betrekking tot het Evangelie, dat God hersteld heeft in deze laatste dagen. Er is nu geen tijd om deze dingen in hunne bijzonderheden te beschouwen, maar ik wil zeggen, dat dit de reden is waarom het noodig was dat het Evangelie hersteld werd. Dit is de reden waarom het Boek van Mormon voortgebracht moest worden, hetwelk de oude geschiedenis geeft van dit (Amerikaansch) vasteland, aantoonende hoe Christus hier kwam na Zijne opstanding en Zijne Kerk hier oprichtte, met hetzelfde Evangelie en dezelfde macht en hetzelfde Priesterschap, dat op het oostelijke halfmond was. Dit halfmond was toen niet bekend aan die zijde der aarde. Dit boek is voortgebracht door de macht van God en vertaald door den Profeet Joseph Smith. Het bevat het Evangelie van Christus, in zijne reinheid, in groote eenvoudigheid en duidelijkheid. Het is dezelfde getuigenis, die beschreven is in den Bijbel. De twee boeken gaan te zamen als twee druppelen water en worden één; want beide zijn waar en de waarheid spreekt zichzelf nooit tegen. De reden waarom dit te voorschijn moest komen, met de openbaring van het Priesterschap en de oprichting van de ware Kerk, was omdat duisternis voor honderden jaren op de aarde geweest was en het volk verdeeld en gesplitst was en zij aan het twisten en kibbelen waren over leerstellingen, met geen stem van den hemel om te beslissen. Er was geen licht uit de eeuwigheid om de duisternis van hunne gemoederen te verjagen. Mannen waren door hunne wijsheid en door hunne geleerdheid de dingen aan het leeren, welke hun in de hoogeschole geleerd waren, terwijl de dingen van God alleen openbaar gemaakt kunnen worden door den Geest van God. Nu in deze laatste dagen, door Gods eeuwige liefde, heeft Hij Zijne Kerk wederom opgericht. Hij verwekte eenen Profeet, dien het volk van deze (Amerikaansche) natie ter dood bracht, gelijk de

Profeten van ouds gedood waren. „Welken van de Profeten,” zeide Jezus „hebben niet uwe vaderen gedood?” Dat is hunne geschiedenis geweest van den beginne. Hij verzegelde zijne getuigenis met zijn bloed. Wij die vergaderd zijn uit alle natiën naar deze toppen der bergen, vanwege het geloof in het Evangelie, kunnen getuigen dat God ons de getuigenis gegeven heeft, dat Hij dezen man verwekte om de bedeeling der laatste dagen, de bedeeling van de volheid der tijden te openen; dit heilige Priesterschap te herstellen; de Kerk op te richten als van ouds, met al de autoriteit en orde en zegeningen en gaven en Geest en verordeningen en alles wat daaraan verbonden is om het eene volmaakte Kerk te maken. God verwekte hem voor dat doel.

En wij weten, dat deze Kerk blijven zal. Wij weten dat er geen macht onder de zon is, die haar ontwortelen kan, omdat het Gods werk is. Wij geven niet voor, iets zeer groot te zijn. Wij geven niet voor, zeer veel beter te zijn dan onze mede-natuurgenooten, ofschoon wij dit moesten zijn, wegens het licht en de waarheid die God aan ons geopenbaard heeft; maar Gode zij al de heerlijkheid. Het is Zijn werk. Hij heeft het geopenbaard. Hij zal het ondersteunen. Het zal blijven bestaan. Het zal de overhand hebben. De oprechten en getrouwen in alle natiën en klimaten zullen tot den standaard komen, dien God opgericht heeft. Degenen welke de boodschap die God gezonden heeft, weigeren, zij die hunne oogen sluiten voor het licht, moeten de gevolgen van hunne eigene goddeloosheid en dwaasheid oogsten. Zij zijn in de handen van den grooten Schepper, maar de getrouwen en de goeden van elk land zullen zich rondom dezen standaard, dien God opgericht heeft, verzamelen. Zij zullen het Evangelie ontvangen; zij zullen zich bekeeren van hunne zonden; zij zullen den Heiligen Geest ontvangen door het opleggen der handen. En dan zal het licht van God hunne zielen verlichten, en zij zullen eene getuigenis van God voor henzelfen ontvangen, dat het werk waar is; want de belofte is vandaag juist zoo goed als toen Christus haar met Zijne eigene lippen uitsprak, toen Hij op aarde was — hij die den wil des Vaders doet, zal weten aangaande de leer of zij uit God is of niet. Zoo vervliegt twijfel, misverstand wordt weggedaan, en het licht des Heeren schijnt binnen en onze zielen worden er mede vervuld, met vreugde en blijdschap. Wij begrijpen, dat de Trooster in alle waarheid leidt, dingen toont die komen moeten en onze zielen troost in de kennis van God.

Dit is mijne getuigenis. Ik weet dat deze dingen waar zijn, zooals ik weet dat ik hier sta, en ik geef mijne getuigenis daarvan. Moge God deze getuigenis zegenen, en allen zegenen, die Hem willen zoeken voor licht en voor waarheid; moge de duisternis verspreid worden en moge twijfel en verdeeldheid, strijd en kwaad verwijderd worden van de aarde; en moge het licht van den Heere Jezus Christus verder schijnen tot de uiterste einden der aarde en van de geestenwereld, dat God verheerlijkt en Zijn werk voltooid moge worden. Amen.

Woorden.

Indien eenmaal zelfs het ijdel woord zal geoordeeld worden en er rekenschap van zal afgelegd worden, wat zal dan het gevolg zijn van leugenachtige, onreine, goddelooze, boosaardige en wreede woorden, waarmede de lucht bestendig vervuld is? Slechts eene beweging van de lippen, eene trilling van de lucht gedurende een oogenblik, en alles is stil, alsof het woord nooit gesproken was; doch het geluk van eenen mede-natuurgenoot is aangetast; een zware last is nog zwaarder gemaakt; een hart is van zijne arge- loosheid en vertrouwen beroofd; het zaad van eene loopbaan is gezaaid, die eindigt in ongeluk en dood. Deze woorden zijn niet dood. Hoewel zij schijnen in eeuwige vergetelheid begraven te zijn, zullen zij nochthans, wanneer de troon des gericht's gesteld is en de legioenen der aarde vergaderd worden om door hunne woorden gerechtvaardigd of door hunne woorden veroordeeld te worden, — dan zullen zij met ernstige, weergalmende klanken uit de donkerheid van het verledene terugkomen en met vrees en schaamte in de ooren vallen van degenen die ze gesproken hadden. En die andere oprechte, reine, heilzame woorden, die onder de menschen gaan en komen, gelijk witgeveugelde engelen die tijdingen van liefde, hoop en zegening van den hemel brengen; woorden bijna goddelijk door hunnen veredelenden invloed, die ons altijd omhoog en voorthelpen op het levenspad — die woorden zullen ook van hun geheiligden slaap ontwaken, en te midden van de dankbare uitingen van de menigten die zij verblijd, gesterkt en gezaligd hebben, zullen hunne gezegende klanken op de aarde nog eens gehoord worden.

M. Star.

Ontslag en Benoeming.

Ouderling J. Draaijer, is van zijne werkzaamheden in de Groninger Conferentie ontslagen, en is beroepen om in de Rotterdamsche Afdeeling te werken.

De welgemanierdheid is een van de voornaamste uitwendige teekenen van het karakter. Het is het sieraad van handelen, en maakt dikwijls de algemeene bezigheden schoon; door de manier in welke zij verricht worden. Het is een aangename manier om dingen te doen, die zelfs de kleinste bijzonderheden van het leven opluisteren.

INHOUD:

Redevoering	Blz. 369.	Vervolg Redevoering.	Blz. 381
Afscheidsgroet	" 377	Woorden	" 384
Rotterdam'sche Conferentie	" 378.	Ontslag en Benoeming.	" 384
Het Eerste Gebod	" 380		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.